

Mateja Bizjak Petit

Luping

ledene ptice so letele nad sivimi oblaki
in veter je pel

zdaj pojejo žage
in cvetje
in listi v svetlobi odhajajočega sonca

ljubezen za ljubeznijo odhajam
vse bliže

stopam v namišljene mehke korake
ki jih nebo ne bi uspelo niti zaslutiti

podrsavam po parketu
poskakujem
slutim

mi podaš roko?

prispelo je pismo
ki ga nisi napisal
poslano nekaj dni po tem, ko si umrl

v luži sem ga prebrala
tvoje oči so ga nosile

preko mej

ko bodo maline zrele

bova sedla za hišo
zalivala živo mejo
pela izmišljene pesmi
ki jih nikoli več ne pozabiš
zrla bova v prihodnost
in se grela v ognju
odsotnosti

nosila bom rdeče

ko bom žalostna
vedela bom, da si tu
objela bom svet in plesala
besede
brez sramu
bom tekla čez travnik
resnih preresnih utrujajočih življenj
in pela
spet bom pela
tiste izmišljene pesmi
ki se lepijo pod podplate

rdeči čevlji pravijo
da se ničesar več ne spominjajo
in da je vse skupaj le laž

midva veva

vem, da si

hiša je, kjer si
in okna so misel
in ptice in nebo in čas
stojijo v vrsti
ni jih strah
roka v reki ne čuti ničesar
le tvojo roko

na drugi strani nečesa
česar ni

vse črke v eni črki
svet je črka

svet je črka

rišem jo po peskovniku otroštva
velike kroge rišem
velike kroge
dolge in čarobne
utapljam se v njih

zamahnem
enkrat dvakrat trikrat štirikrat petkrat
šestkrat sedemkrat
vdihnem
črko

list

je padel z mize
jesen v mojih lasih
nobenih zrelih sadežev
le vonj po gobah

čokoladne drobtinice

tvojih ustnic
topijo mojo samoto
me rešujejo

in spet si prišel

ptič na mojo ramo

nosim se
z visoko dvignjeno glavo
hodim
kot da bi zmogla
naprej

tvoja krila
tesno stisnjena k telesu
drhtijo

nosim te
in te bom nosila

taka so moja krila

vsi cvetovi

ki sem jih kadar koli videla
živijo

ponoči
ko spim
so tu
moja odeja

vsi cvetovi
ki sem jih kadar koli videla
so tu

tudi jaz sem nekogaršnji cvet
zato nosim rdeče
visoko

kadar koli lahko

tako si rekel
tako naj bo

in veter je znova zapel